

Mere end en god øvedag

Carolina Maldonado Leyes
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Bolivia.

Ismael smilede, da han kom ud i solskinet. Han og papá skulle i parken. Mens de gik, holdt Ismael papá i hånden og bar sin fodbold. Ismael kunne godt lide at bruge tid sammen med papá – især når de spillede fodbold!

Da de kom hen i parken, så Ismael sig omkring. En kvinde var i gang med at fjerne ukrudt tæt på fodboldbanen. En familie gik på fortovet. Men der var ingen på fodboldbanen. Ismael og papá ville have masser af plads til at øve sig!

»Er du klar til at spille?« spurgte papá.

»Ja!« Ismael løb så hurtigt, han kunne, ud på banen. Han lavede zigzag-øvelser, straffespark og hjørnespark.

Papá sparkede hårdt til bolden. Den fløj lige over Ismaels hoved!

»Jeg henter den,« sagde Ismael. Han løb hen til hjørnet af banen og samlede bolden op. Han så, at

kvinden stadig gravede i jorden. Hun så træt ud.

»Jeg vil være målmand nu,« råbte papá. »Se, om du kan score!«

Ismael løb tilbage og sparkede bolden mod målet. Papá rakte armen ud for at stoppe den, men han nåede det lige nøjagtigt ikke.

»Måååål!« Ismael jublede, da bolden ramte nettet.

Snart var der gået en hel time. »Nu er det tid til at vi skal hjemad,« sagde papá.

Ismael så tilbage på kvinden, der fjernede ukrudt. *At arbejde i solen er ikke lige så sjovt som at spille fodbold*, tænkte han. Han ville opmuntre hende. Så fik han en idé.

»Papá, synes du ikke, at kvinden gør et godt stykke arbejde?« spurgte han.

»Hvad?« Papá så over på kvinden. »Ah, jo.«

»Jeg synes, at vi skal gå hen og fortælle hende det!« sagde Ismael.

»Altså, vi er nødt til at skynde os hjem. Mamá venter på os,« sagde papá.

Ismael så kvinden tørre sin pande. Følelsen af at ville tale med hende blev stærkere. »Jeg føler virkelig, at vi bør gøre det,« sagde han. Han tog papás hånd og gik hen til hende.

Goddag, frue,« sagde Ismael med et vink.

Kvinden så ikke op. »Hvad vil I?«

Ismael kunne se, at hun ikke var særlig glad. Men det stoppede ham ikke. »Jeg vil gerne fortælle dig, at du gør et godt stykke arbejde!«

Denne gang så kvinden op på ham.

Ismael smilede. »Tak, fordi du passer godt på parken!«

Kvinden smilede tilbage. »Tak skal du have,« sagde hun. Så blev hendes smil endnu større. »Mange tak.«

Ismael var glad, da han gik hjem med papá.

»Jeg tror, at det, du sagde, betød noget for hende,« sagde papá. »Jeg er glad for, at du fulgte den følelse, du havde.«

»Det er jeg også.« Ismael tænkte sig om et øjeblik. Så spurgte han: »Tror du, at det var Helligånden?«

Papá nikkede. »Sommetider giver Helligånden os en tanke om at hjælpe nogen. Og det er præcis det, du gjorde.«

Ismael smilede. Det var en lille ting at tale med kvinden, men han havde gjort hendes dag bedre. At lytte til Helligånden havde også gjort hans dag bedre! ●

